

نقش معماری سبز در طراحی ساختمان ها

ستاره مرشدی نور^۱، محسن کاملی^۲*

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد ساوه.

^۲ استادیار، دانشگاه آزاد اسلامی واحد قم.

چکیده:

با نگاهی به تاریخ پی به چگونگی بهره گیری از طبیعت در تمامی عرصه های زندگی گذشتگان، خواهیم برد. زندگی انسان با گذشت زمان هر چه بیشتر از طبیعت فاصله گرفت تا جایی که دید او به طبیعت صرفاً به عنوان منبع تولید انرژی مبدل شد. رشد تقاضا برای منابع انرژی و افزایش مخاطرات ناشی از مداخلات انسان در طبیعت سبب افزایش توجه به کاهش فشار بر اکوسیستم های طبیعی گشته است. برای مقابله با این مخاطرات، طراحی پایدار راه کارهایی از جمله طراحی سبز با هدف استفاده از انرژی های تجدیدپذیر در جهت آسایش حرارت داخلی را ارائه کرده است. معماری سبز یکی از زیر شاخه های نوین معماری معاصر که در دهه اخیر مورد عنایت شمار زیادی از طراحان و معماران معاصر جهان قرار گرفته است این گرایش از معماری در صدد سازگاری و هماهنگی با محیط زیست است. افزایش دما در کره ی زمین سوراخ شدن لایه اوزن، افزایش آلودگی محیط زیست و نابودی گونه های زیستی موجب شدند تا ضرورت بوم شناسی و رعایت ملاحظات زیست محیطی را برای آینده قابل پیش بینی کنند. معماری سبز علاوه بر، نیازهای جسمی انسان ها، نیازهای روحی آنها را نیز مرتفع می سازد و در واقع نظام هایی هستند که توسعه پایدار را در سطح جامعه بر اساس سلامت بشر، بهره وری و رفاه، بیان می کنند.

نتایج حاصل از این تحقیق حاکی از نقش محوری اساسی طراحی در خلق معماری پایدار است، یعنی ساختار درست و دقیق طراحی نه تنها خودش پایداری محور است بلکه بستر تحقق پایداری در معماری بومی به مدد این ساختار فراهم شده است. در این مقاله به روش منطق اجرایی قیاسی و توصیفی و با استفاده از مطالعات کتابخانه ای پس از شناخت اصول و اهداف معماری سبز به بررسی نمونه های اجرا شده از آن در جهان و شناخت استراتژی های به کار رفته در آنها جهت کاهش آسیب رسانی به طبیعت و تامین آسایش حرارت محیطی پرداخته شده است.

واژه های کلیدی: معماری پایدار، معماری سبز، ساختمان